

paa, at det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen vil stille sin hele Indsigt paa dette Omraade til Raadighed for disse Overvejelser.

Fra mange Sider er der rejst Kritik af Lovforslagets § 16. Naar den store Række af socialdemokratiske Talere i Anledning af denne Sag er mødt op her, har jeg Indtrykket af, at det nærmest har været i Tilknytning til § 16, de Herrer har ønsket at udtale sig for derigennem at tilkendegive, hvilke fortrinlige Vogtere af Kommunernes Interesser de Herrer Socialdemokrater er. Der dæmrer aabenbart for de Herrer en Følelse af, at en saadan Erkendelse ikke er levende i alle Befolkningslag ude omkring i vore Bykommuner, og derfor kunde det tænkes, man kunde trænge til at opnaa en Ændring i dette Forhold igennem deres Holdning til dette Spørgsmaal og igennem deres Udtalelser om § 16.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen udtalte, at dersom Bestemmelser som dem, der her er foreslaaet, gennemførtes, vilde det udelukkende blive Bykommunerne, som kom til at betale, og derigennem vilde det ærede Medlem formodentlig bidrage sit til Tilvejebringelsen af et fremtidig godt Forhold mellem Befolkningen i By og paa Land. Jeg tror nu ikke, at det vil lykkes for det ærede Medlem at faa anbragt det Bidrag til Opnaaelsen deraf, som han her har villet give. Thi hvad der er Tale om i § 16, hvor der stilles Forslag om en Ændring med Hensyn til Grundlaget for Beregningen af Kommuntilskuddet, er dette, at Kommunerne fremtidig til Arbejdsløshedskasserne indbetaler $\frac{1}{5}$ af den i Aarets Løb udbetalte vedtægtsmæssige Understøttelse. Der staar, at det skal være $\frac{1}{5}$ af det til de arbejdsløse i Kommunen i Aarets Løb udbetalte. Det er muligt, at dette Udtryk er uklart, jeg maa antage, at det er det, siden det ærede Medlem Hr. Sven misforstod det i den Grad, at han paa Frederiksbergs Vegne maatte protestere, fordi Frederiksberg, sagde han, kunde komme til at bære hele det kommunale Bidrag til Arbejdsløshedskasserne baade i København og paa Frederiksberg, hvis de københavnske Kasser fandt paa noget saa nederdrægtigt som at lægge deres Kontorer ud paa Frederiksberg. Naar man ved at læse § 16, 3die Stykke, kommer til en saadan Opfattelse, ja, saa maa jeg erkende, at saa er der formentlig i den Maade, hvorpaa dette Stykke er formet, Plads for Misforstaaelse. Meningen er naturligvis den, at det, som hver enkelt Kommune skal yde, er $\frac{1}{5}$ af det til de i Kommunen hjemmehørende bosiddende arbejdsløse udbetalte Beløb til Understøttelse. Og det er da altsaa lige-

gyldigt, om Arbejdsløshedskassernes Udbetalingssted ligger paa Frederiksberg eller i København; det berører aldeles ikke den Ydelse, som Frederiksberg eller København skal præstere. Tallet $\frac{1}{5}$ er sat i nøje Tilknytning til, hvad der i Henhold til de hidtil gældende Bestemmelser skulde ydes fra Kommunen under nogenlunde normale Forhold. Hvad Landkommunerne angaar, saa vil de ligesom Bykommunerne efter denne Bestemmelse komme til at betale i Forhold til den Arbejdsløshed, der har været indenfor Kommunen.

Jeg mener ikke, at der derigennem i fjerneste Maade er tilkendegivet en Tendens til at aflaste Landkommunerne. Hvorledes skulde denne Tendens derigennem være givet Udtryk? Den findes aldeles ikke, og mange Landkommuner vil ogsaa kunne tale med om Arbejdsløshedsunderstøttelsesbyrder, ikke mindst Landkommuner, som ligger nær ved de Byer, hvor store industrielle Virksomheder har til Huse; det har jeg Lejlighed til at vide Besked om igennem den Række af Andragender, der er kommet til Indenrigsministeriet om Andel i Fordeelingen af den halve Million Kroner, der er stillet til Disposition for vanskeligt stillede Kommuner.

Vel er jeg klar over, at der mod den foreslaaede Ændring kan fremføres Argumenter som dem, der er fremført, blandt andet af det ærede Medlem Hr. Trier; men jeg vil dog fastholde, at denne Bestemmelse er at foretrække for den hidtil gældende, fordi den virker som et Incitament rundt i Kommunerne til at skaffe Arbejde i Stedet for at give Understøttelse, og det tillægger jeg en saadan Betydning, at jeg maa fastholde den nye Bestemmelser Værdifuldhed i Sammenligning med den hidtil gældende, ogsaa fordi Kommunerne derigennem kommer til at betale i Forhold til den Tilstand, som er tilvejebragt indenfor Kommunerne med Hensyn til Arbejdsløshed. — Det var ikke Tilfældet efter den tidligere Bestemmelse, og der var i saa Henseende en Hovedmangel.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen fremsatte i den Forbindelse nogle Bemærkninger, jeg syntes var uheldige. For det første mente han, at denne Bestemmelse, som jeg har omtalt, var dikteret af Interesse for Landkommunerne og for at fritage dem for Bidrag. Jeg har afvist denne Paastand. Men dernæst erklærede det ærede Medlem, at Landbefolkningen var ikke nær saa offervillig som Bybefolkningen. Det ærede Medlem sagde, at ude paa Landet var man sur, naar man skulde betale